

Sergiu Someșan

RAZBOIUL CELESTINEI

© 2019, Sergiu Someșan

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOMEȘAN, SERGIU

Războiul Celestinei / Sergiu Someșan. - București:

Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-04-9

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**

Editor: **Constantin D. Pavel**

ISBN 978-606-9057-04-9

SERGIU SOMEȘAN

Războiul Celestinei

Editura PAVCON
București, România, 2019

CUPRINS

1. Celestine și atât	5
2. Când ceva e să meargă rău, chiar merge ..	12
3. Când nu-ți mai pasă de nimic	20
4. Planuri pentru un viitor incert	28
5. Planuri pentru un an sabatic	34
6. O călătorie la Cireșica	38
7. Planuri pentru un viitor mai bun	48
8. Lista unor viitoare victime	58
9. Probleme	63
10. Primul	71
11. Percheziția	80
12. Juppy și Tase	94
13. Adio, Ramona!	103
14. Îngrijorări nocturne	109
15. Un drum la poliție	116
16. A șasea victimă	123
17. Fugi Mihai, fugi!	129
18. O anchetă dificilă	135
19. O nouă vizită la vrăjitoare	141

- | | |
|-------------------------------------|--|
| #1 Extra-Terestrul | #38 RSA – Auro Luck |
| #2 Secretul emisferei | #39 Războiul Celestinei |
| #3 Nerecurgerea la Forță | #40-49 Aripile Albastre |
| și la amenințarea cu Forța | #50 Sânge, Metal și Speranță |
| #4 Scornituri spăimântătoare | #51 Decadența sufletelor noastre |
| #5 Rangkook | #52 Povestiri spăimântătoare |
| #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca | #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului |
| #7 În anul 4000 sau | #54 Războiul Eleninei |
| O călătorie la Venus | #55 Casa din altă viață |
| #8 Erezia egumenului Glicherie | #54 Războiul Eleninei |
| #9 Scurtă istorie a viitorului | #55 Casa din altă viață |
| aristotelic - IVA 1 | #56 Dinosauria |
| #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie | #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor |
| #11 O tragedie cerească | #58 Învățătorul |
| #12 Cetiți-le noaptea | #59 Noaptea orașului ilustrat |
| #13 Marginea curcubeului | #60 Praf 3 |
| #14 Incredibila aventură | #61 Saurianul de metan - IVA 3 |
| a cuviosului Achim | #62 Artefactul |
| #15 Praf | #63 Casa fără cărți |
| #16 Manuscrisul episcopului | #64 Apophis |
| Petronius | #65 Parlamentul |
| #17 Steaua fulgurantă - IVA 2 | #66 RSA – Hora hoiturilor |
| #18 Un român în Lună | #67 Dragonul fără aripi |
| #19 Oameni pe care i-am cunoscut | #68 RSA – Judecata de Apoi |
| #20 Sawtooth | #69 Avatarii faraonului Tlă |
| #21 Rău de spațiu Omul fără nume | #70 RSA – România sub Asediu |
| #22 Progradia | #71 Efectul Metamorphis |
| #23 A doua Lună a Pământului | #72 Dicționar de Enigme și Mistere |
| #24 Dialogul păsărilor | #73 Elogiu muncii de partid |
| #25 Cumulonimbus | #74 Insula pescărușilor |
| deasupra Atlantidei | #75 Aurul beznei |
| #26 Știință, Filosofie și Religie | #76 București, 2058 |
| în Avatar | #77 Încăpățânarea Timpului |
| #27 Therra | #78 Deocamdată... enigme |
| #28 1944 Ein Freak | #79 Tunelul de la capătul lumii |
| #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2 | #80 Ultima frontieră |
| #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi | #81- 83 Istoria Literaturii SF |
| #31 CdT 2 - Cărligul spațial | #84 Orașele caracatițelor |
| #32 CdT 3 - Poarta mânturii | #85 Europa benzilor desenate 2 |
| #33 RSA – Furia fiarelor | #86 Confesiunile Omului-câine |
| #34 RSA – Marile migrații | #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea |
| #35 Olympus Mons | #88 Oameni goi pe străzi |
| #36 RSA – Noaptea lemuriilor | #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4 |
| #37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei | #90 RSA - Tg. Jiu '59 |

CAPITOLUL I

Celestine și atât

În ultimul timp am vrut și tot am vrut, de mai multe ori, să încep naibii să scriu iar pe blog. Îl aveam gata făcut de peste un an, dar îl abandonasem cu totul în ultima vreme. De fiecare dată când mi-a venit să scriu, ceva m-a oprit: gândul că durerile și problemele mele nu vor interesa pe absolut nimeni. *Who gives a shit, anyway?* Ce să scriu? Că sunt urâtă? Că sunt deformată de boală? Desigur că mai sunt și alte fete urâte pe lumea asta, dar nu își deplâng necazurile și neîmplinirile pe bloguri. Să scriu că sunt singură? Probabil că mii de fete sunt singure în toată țara, dar nici ele nu își plâng de milă pe pagini reci de internet. Mai mult ca sigur încearcă să rezolve într-un fel sau altul problema lor, ies în lume, merg prin cluburi și caută să socializeze. Eu nici măcar atât nu pot (sau nu reușesc) să fac, dar, pe de altă parte, nici nu am chef să cerșesc milă de la niște necunoscuți.

Și totuși, am făcut-o! Astăzi, pentru a nu știu câta oară, mi-am sucit iar gândurile și, cum aveam blogul gata pornit, am început să scriu pe el că sunt o urâtă și că nu mă iubește nimeni. Rezultatul? După câteva ore l-am închis. Dacă mă așteptasem la puțină înțelegere din partea unor

fete care sufereau la fel ca mine... atunci m-am cam înșelat. Nu am fost deloc băgată în seamă decât de vreo doi golani care mi-au scris ceva de genul că, dacă le dau destul de mult de băut, mă rezolvă ei. Eventual pe la spate, ca să nu-mi vadă mutra.

Pe de altă parte, cele câteva fete de la care aș fi putut aștepta puțină înțelegere s-au dovedit a fi doar niște *nazi grammar* împuțite care mă corectau permanent. „Vai, dragă, spunea una din ele – probabil cea mai afurisită și mai frustrată – faptul că ai o boală de piele n-ar trebui să te scuze că-ți maltratezi bunătate de limbă maternă!”

M-am enervat și i-am răspuns cum nu prea îmi stă în obicei: „Vaco, i-am scris eu, limba mea maternă este finlandeza și o stăpânesc mai bine decât stăpânești tu limba română. Și poate boala mea de piele s-ar putea cu timpul să îmi treacă, dar, după cum spune profesorul Denis Baron, boala ta se numește sindromul pedanteriei incurabile și e chiar incurabilă. Ea e provocată de o viață sexuală deficitară. Așadar, du-te vaco și te regulează și nu mă mai regule pe mine la cap!” Am știut că la final ar fi bine să pun semnul exclamării, dar a fost singurul lucru corect pe care l-am făcut din tot ce i-am scris. Sunt născută în România și nu știu boabă de finlandeză, deși tata a încercat să mă învețe limba lui maternă. Profesorul Baron chiar există și chiar a studiat sindromul pedanteriei gramaticale, dar bineînțeles că sindromul nu e nici incurabil și nici nu se datorează în vreun fel vieții sexuale, deficitare sau nu.

Am închis apoi definitiv blogul și am ieșit în oraș, hotărâtă să enervez cât mai multă lume. Dacă de obicei îmi

puneam o pălărie sau o șapcă având cozorocul într-o parte, ca să îmi acopere cât de cât pata solzoasă de pe față, de data asta am ieșit cu capul gol și pletele în vânt. Am mers printre oameni fără să mă mai feresc și îi priveam sfidători în ochi până când îi forțam să își ferească ei privirea. Băieții care mă vedeau numai din spate fluierau copios după mine. Le murea fluieratul în gât când mă întorceam și le zâmbeam. Ba pe unul mai frumușel care se apropiase mai mult decât ceilalți, l-am întrebat provocatoare:

— Vrei un pupic, frumușelule? și i-am zâmbit cât de senzual am putut eu.

Ce am uitat este că, la aer, pata mea, provocată de psoriazis, se sparge și, cum am forțat-o cu zâmbetul indecent de larg, a crăpat de a început să supureze...

Mi-a părut rău de el văzându-l cum face câțiva pași până lângă un zid și începe să vomite. Mi-a părut rău de el, dar de mine mi-a părut și mai rău văzând la ce gesturi meschine recurg pentru a încerca să mă simt cât de cât bine.

Am mai făcut câțiva pași, apoi m-am ascuns după o poartă, am scos un batic din geantă și mi-am acoperit hidoșenia. Așa îi spuneam petei acoperite de solzi roși-verzui, când rămâneam între patru ochi cu ea. Hidoșenia mea dragă... sau, dacă eram într-o dispoziție ceva mai bună, o avansam la scumpa mea hidoșenie. La câți bani a băgat tata în ea încercând să mi-o trateze, îi puteam spune fără nicio greșală și așa.

Multe lucruri neplăcute mi s-au mai întâmplat azi, dar picătura care a umplut paharul a fost mutra obosită a tatălui meu, atunci când am ajuns în fața porții. El, care de

obicei e atât de comod, de data asta se fixase în fața casei, unde încerca, împreună cu doi zugravi, să înlătore de pe perete inscripția apărută ieri. De fapt, mai dăduse și înainte cu un strat de vopsea lavabilă, dar cine știe ce pigmenții naibii aveau vopselele cu care fusese desenat graffiti-ul apărut peste noapte, pentru că și după ce se uscase vopseaua, desenul încă se putea vedea foarte bine.

„Celestine este o fată urâtă, dar o șopârlă drăguță!”

Cineva cheltuisese vopsea, timp și bani numai ca să comunice lumii că eu aveam o boală de piele care mă hidoșea și care mă făcea să semăn cu o șopârlă. Cât de cretin putea fi cel care realizase așa ceva? Și cui putea să îi pese atât de mult de mine încât să simtă nevoia să spună lumii întregi așa ceva?

— Am folosit o vopsea nouă și de data asta n-o să se mai vadă nimic, a spus tata, când m-a văzut apropiindu-mă.

— Bine, mulțumesc, am răspuns și m-am grăbit să intru în casă, făcându-mă că nu văd ocheadele curioase ale zugravilor.

Eram de multă vreme obișnuită cu privirile celor care își intersectau drumul cu al meu, așa că nu mi-a fost greu să nu le dau nicio atenție. De cele mai multe ori, oamenii se prefăceau că nu bagă în seamă fața mea deformată de boală. În schimb copiii, cu cât erau mai mici, cu atât erau mai curioși și eforturile părinților să-i facă să tacă și să nu întrebe nimic m-ar fi distrat copios, dacă n-ar fi fost vorba de mine.

Înainte de a intra, am privit încă o dată peste umăr; deși se prefăcea preocupat de munca zugravilor, tata se uită îngrijorat în urma mea. Bietul de el! Uneori aveam impresia că suferă mai mult ca mine.

Am ajuns la mine în cameră încercând să nu mă contemplu în nicio oglindă întâlnită în cale. Aflându-mă odată în interiorul unui magazin și privind afară, am văzut o fată cum s-a uitat la mine și a început să-și țuguie buzele, aranjându-și părul. Au trecut câteva clipe până să îmi dau seama că geamul magazinului se comporta ca o oglindă și fata de afară nu la mine își țuguia buzele. Era destul de urâtică, dar, așa cum era, încerca să se aranjeze ca să placă și ea cuiva. Urâtică, neurâtică – dar măcar era normală.

Am oftat adânc, am alungat departe gândurile negre și am înșfăcat manualul de română; cu psoriazis sau fără, mâine aveam bac-ul: proba scrisă la Limba Română – cea mai nesuferită dintre toate. Nu-mi plăcea materia din mai multe motive, dar principalul era că după ce că scriam înfiorător de urât, mai făceam și o droaie de greșeli. Deși, în principiu, știam care e subiectul și care predicatul și că nu se pune virgulă între ele, ca un făcut, mereu apărea cel puțin o pârdașnică de virgulă exact unde nu trebuia. Din câte îmi aminteam eu de o explicație în doi peri a unui coleg, predicatul e cel care face ceva subiectului și, rânjea el cu subînțeles, e clar că nu trebuie să-i despartă o banală virgulă, ca să nu ajungă la „coitus interruptus”. Explicația lui voit vulgară stârnea hohote de râs printre colegii de ambele sexe, indiferent de câte ori era repetată.

Poate că era o reacție inconștientă de-a mea, un fel de revoltă că niciun „predicat” nu are de gând să îmi facă mie, adică „subiectului”, absolut nimic. Tocmai zâmbeam gândului acesta atât de absurd, când tata a bătut ușor la ușă și, după ce i-am răspuns, a intrat cu o oarecare reținere.

A arătat cu capul spre raftul de la capătul patului și a spus parcă vinovat:

— Vezi că ți-am mai pus ceva pe noptieră.

Nici nu m-am întors să mă uit pentru că știam că e un nou plic cu câteva sute de euro. Tatăl meu era un arhitect de succes și din când în când mai primea direct, în mână, câte un plic de bani de la vreun colaborator. Nu știu cât de legală era treaba asta și nici nu mă interesa, așa cum nu mă interesau nici plicurile cu bani care se adunau grămadă pe noptieră sau în raftul de deasupra ei.

Am suspinat și mi-am șters zâmbetul de pe față:

— Nu-mi trebuie bani, tată. Nu vreau bani...

A făcut greșeala să mă întrebe:

— Dar ce vrei, fata mea dragă? Îți dau orice?

Am tăcut o vreme, fiindcă n-aveam cum să-i cer ce îmi doream cel mai mult: normalitate.

În loc de asta, am izbucnit în plâns și am spus:

— Nu vreau bani, tati. Vreau doar să mor...

Tata s-a întins spre mine și m-a luat în brațe exact ca atunci când eram doar o zgâtie de fată, încă neatinsă de boală și alergam repejor spre el după ce cădeam cu rolele și mă juleam la genunchi.

— Nu se poate să spui așa ceva. Știi bine că asta nu se poate...

— De ce, tată? am întrebat și, deși nu așteptam un răspuns, el a clătinat din cap și a spus:

— Pentru că mâine ai proba la Limba Română. Și dacă o să mori astăzi, toți vor spune că ai murit de frica bacalaureatului.

Ăsta era tata: cred că și în mijlocului unui cutremur ar fi găsit ceva care să-i distreze pe cei din jur. Am început să râd cu poftă și l-am dat afară, ca să mă pun cu burta pe carte.

CAPITOLUL 2

Când ceva e să meargă rău, chiar merge

Am avut ceva presimțiri negre cu privire la ziua ce sta să înceapă, de cum am ieșit din casă. Mai întâi am avut probleme cu mănuașă pe care o foloseam ca să îmi acopere mâna stângă, care îmi era aproape la fel de afectată ca și fața: nu reușeam să mi-o pun și pace. Tata era plecat, pe mama nu voiam să o deranjez, pentru că întotdeauna o deprimeau rănilile mele, așa că, în cele din urmă, strângând din dinți, am reușit să mi-o fixez singură. A doua problemă a fost atunci când am pierdut autobuzul de opt. Aș fi avut timp să ajung și pe jos, în fond, liceul nu era chiar așa de departe, dar simțeam o sfârșeală neobișnuită, așa că am preferat să parcurg cele câteva sute de metri până la stația de taxiuri.

Fără să îmi fac vreo problemă, am ajuns la primul taxi, am deschis portiera din față și am întrebat:

— Liber?

Șoferul, un brunet cu pletele crescute mult și lăsate pe spate, mi-a aruncat o privire și a clătinat din cap:

— E liber, dar nu vreau să îmi infectez mașina. Încearcă la următorul, a spus el și s-a întins să închidă portiera.

Mâinile noastre s-au atins o clipă și înainte de a pleca l-am văzut cum scoate un șervețel umed și își freacă cu furie mâna.

De obicei, șoferii care nu voiau să mă ducă găseau o scuză cât de cât plauzibilă, dar ăsta depășise orice măsură, așa că am deschis iar portiera și am spus dulce:

— Să știi că boala mea nu se ia, așa că, dacă vrei, te las să mă săruți! Și am țuguat spre el buzele mele pline de răni, așa cum am văzut că fac pițipoancele de la mine din clasă când își fac selfie.

A înghițit în sec și o clipă am crezut că va deschide portiera din partea opusă și o va lua la fugă. Nu a făcut-o, dar a făcut altceva, un gest care pur și simplu m-a lăsat mască.

— Nu, mulțumesc, a spus stins și s-a întins spre cruciulița agățată la parbriz, rupând șnurul care o ținea agățată.

Cu un rictus ce se voia zâmbet, a întins spre mine cruciulița, ca pentru a se apăra de diavol și cred că a murmurat ceva ce părea a fi o rugăciune. Nu știu de ce i s-a părut că i-am atins și schimbătorul de viteze, pentru că a început să îl șteargă și pe el cu o fervoare aproape mistică.

— Stați-ar în gât schimbătorul tău de viteze, așa curat cum e!

Am izbucnit în râs, ceea ce cred că l-a speriat mai mult decât orice altceva și am plecat de lângă mașina lui, lăsându-i portiera deschisă. Probabil că avea să cheme SMURD-ul sau pe cineva de la dezinfecție, ca să-i curețe mașina ca lumea.

I-am făcut cu telefonul o poză, pentru orice eventualitate și m-am urcat fără nicio problemă în următorul taxi: încă zâmbind, i-am spus șoferului unde să mă ducă.

Cred că a observat scena care se petrecuse în stație, pentru că, înainte de a coborî din mașină, mi-a spus:

— Am văzut ce s-a întâmplat cu colegul. Poate că ar trebui să îl reclamați. Dacă doriți, vă stau martor.

Am clătinat din cap și am plătit:

— N-are rost. Nimeni nu îl poate pedepsi mai rău decât se pedepsește singur.

— Aveți dreptate, mi-a spus șoferul, dându-mi restul. Toți râdem de obsesia lui pentru curățenie. Nu știu dacă vă vine să credeți, dar când merge la veceu să facă pipi, își pune o pereche de mănuși chirurgicale.

În minte cu imaginea șoferului care se pișă ajutându-se de mănuși, am ajuns zâmbind la poarta liceului, unde, bineînțeles, mă aștepta Mihai, fostul meu coleg de bancă.

— Ai întârziat, a spus el precipitat. Încă un pic și ratam examenul, mi-a arătat el ceasul.

Examenul începea la ora nouă, dar accesul se făcea doar până la opt și jumătate. Pentru mine nu era o problemă: dacă scânceam puțin și mă strâmbam ușor, îmi dădeau drumul atât portarul, cât și cei din comisie, chiar și la nouă fără un sfert. Realitatea e crudă, dar uneori adevărul e că handicapul ăsta chiar mă ajuta în viață. Deși m-aș fi lipsit bucuroasă de așa ajutor!

Am ridicat din umeri:

— Păi de ce nu ai intrat, atunci?

— Fără tine? s-a arătat el oripilat de idee. Cum să intru eu fără tine?

Am pășit în curtea liceului fără să mai spun nimic și Mihai s-a ținut ca un cățeluș după mine.

Cu Mihai ăsta era o problemă: am fost colegă de clasă cu el încă din a cincea, când eu eram o zvârlugă de fată blondă, înălțuță și bine făcută pentru anii mei. Cel puțin așa arătam în puzderia de fotografii care mi-au rămas de atunci. Psoriazisul meu era doar o pată abia vizibilă sub ureche, încât, dacă îmi lăsam părul peste urechi, aproape că nici nu se zărea. Pe măsură ce au trecut anii și mica pată a cucerit noi teritorii pe fața mea, prietenii au dispărut unul după altul, până când, în cele din urmă, a rămas numai Mihai. Cred că încă era îndrăgostit de fata dintr-a cincea, căreia îi trimitea bilețele pe sub bancă și, dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată, părea că nu vedea ce transformări suferise chipul meu.

— Să te uiți la mine dacă nu știi ceva, m-a sfătuit el chiar înainte de a intra în sala de examen. Am să îți șoptesc și poate reușești să îmi citești pe buze.

— Poate te dă afară de la examen, am spus eu malițioasă, dar el a ridicat din umeri:

— Ce dacă? Mai e o sesiune și în toamnă.

Ăsta era Mihai: cu note de zece pe linie, ochelari cu multe dioptrii, gata oricând să se sacrifice pentru mine.

În ușa sălii m-a prins de mâna dreaptă, oprindu-mă:

— Neapărat să mă aștepți după examen. Cred că am găsit ceva foarte interesant referitor la...

Nu completă fraza, ci doar arătă cu ochii spre fața mea.

Am zâmbit de sensibilitatea lui prost ascunsă și am intrat în sală, căutându-mi din priviri locul.